

Elítélték a saniobi (szentjebbi) gyilkosokat

A két gyilkost 14 év és 11 hónapi fegyházra, Tóth Juliskát 5 évi fegyházra, Tar Piroskát pedig 1 év és 9 havi börtönre ítélte a törvényszék

Ma reggel 9 órakor rendkívül nagyszámu hallgatóság jelenlétében hirdette ki ítéletét az oradeai törvényszék a saniobi (szentjebbi) kettős rablógyilkosság tettesei és értelmi szerzői fölött. Az ítélet a következő: Tar Piroskát egyévi és kilenc hónapi fegyházra, politikai jogainak öt évi felfüggesztésére, Tóth Juliskát öt évi súlyos börtönre, Fitz-Pelbártot hat évi súlyos börtönre, Kocsis Józsefet és Bíró Károlyt egyenként tizenhárom évi és tizenegy hónapi fegyházra ítéltek. Az utóbbi négy vádlottat ezen kívül politikai jogainak tíz évre való felfüggesztésére ítélték. Lenti Andrást tiltott fegyver viselés miatt ötezer lej pénzbírsággal sújtották, míg Máthé Juliskát bizonyítékok hiányában felmentették. Az elítélteknél a vizsgálati fogságban eltöltött kilenc hónap és tizennégy napot betudták a büntetésbe. Valamennyi elítélt enyhítésért, az ügyész pedig Fitz-Pelbárt József büntetésének súlyosbításáért fellebbezett.

Az ítélet kihirdetése előtt, azelőtt mielőtt a bírónak kívül valaki is sejtette volna az eredményt, alkalmam volt a saniobi borzalmas kettős rablógyilkosság hatalmas perének főhőseivel, illetőleg főhősnőivel pár szót váltani. Apró, szaggatott kérdéseket feltenni és éppen csak, hogy ellesni a választ melyet önkéntelenül is mond a zavarban levő vádlott. Mert még csak vádlott, mikor kérdezem.

„Felőlem akár egész életemen át itt tarthatnak...”

Tar Piroška felé száll első kérdésem. Egy sötét zugban áll, arccal a falnak fordulva. Csöndesen, időnként felcsukló sirással peregnék arcán a könnyek. A legalkalmasabb pillanat, amikor az igazságot meg lehet tudni. Azonban a kéreg úgy látszik, sokkal vastagabb, nagyon nehezen enged fel.

Tudom, hogy gyermekét, az egyetlen, ami még az élethez kapcsolja, igazi anyai szeretettel szereti. Felteszem a kérdést:

— Mi lesz a gyermekével?

Tar Piroška félig visszafordul, félénken körül néz. Keresi a fotóriportert, aki a tárgyalóterembe is elkísérte és fényképezett. Mikor nem látja, megnyugodva néz rám és durcásan felel:

— Hát mi lesz? Olyan lesz, mint én. Ugy is azt írták róla az újságok.

Erre a feleletre meghökkenem. Meg is kérdezem:

— Honnan tudja, hogy mit írtak magáról az újságok?

— Mindent tudunk mi. Különösen az... és itt megnevezi azt a lapot, mely nagyon rosszakat írt róla. Majd ő tesz fel kérdést:

— Maga ugy-e nem abban ír?

Megnyugtatom, hogy nem és felteszem a többi kérdést:

— Megszületett volna-e a gyermeke, ha nem tartóztatják le?

Rámnéz szemöldöknélküli tekintetével felhuzza homlokát, aztán ráncbaszedi és így felel:

— Azt is mondhatnám, hogy beledobtam volna a Körösbe. Amint az a lap írta rólam.

Egy pillanatnyi szünet, aztán magától folytatja:

— A mostani eszemmel nem, de amit akkor éreztem, amikor megtudtam, hogy gyermekem lesz. Br. (Összerázkodik)

— Milyen ítéletre számít?

Újból elkeseredetten néz:

— Felőlem akár egész életemre itt tarthatnak. Tóth Juliskának szép kis szíveséget tettem.

— Nem érzí magát bűnösnek?

— Nem loptam, nem raboltam, nem gyilkoltam. Minden bűnöm, hogy Tóth Juliskától elhagytam csavarni a fejem.

— Hogy jutott a jósláshoz?

— Bolondság volt. De Tóth Juliska nyitotta fel az eszemet, hogy másképp is lehet vele pénzt keresni. Sokat.

— Kire haragszik?

— Mindenkire.

— Mégis, különösen kit gyűlöl?

Riadtan néz rám, de azért kivágja:

— Tóth Juliskát, meg az újságírókat, meg... (nem fejezi be).

Rám néz, mintha azt mondaná, hogy találjam én el a harmadikat.

— A harmadik a gyerek miatt — kérdem Tar Piroška nem válaszol. Lehajtja a fejét.

„Majd ha másodszor vizsgálóbíró elé kerülök, megmondom az igazságot”

Tóth Bába Juslikával a fogház aittájában találkozom. A lépcsőt mosta. Mellettem lépett a fotográfus. Amint meglátja, azonnal elfedi az arcát. Nem akarja, hogy fényképezzék. Hallottam, hogy egyszer lefeküdt a földre, úgy védekezett a fotográfus ellen. Amikor látja, hogy nem fenyegeti veszély, mosolyogva, szinte derűsen néz rám. Ismerősök vagyunk a főtárgyalásról. Mindennap ott látott az újságírók padján.

— Mi lesz ha elítélik? — kérdem.

Tóth Juliska megcsavarja kezében a mosórongyot és mosolyog.

— Vannak nálam nagyobb urak is. Nem csak én leszek elítélve. Velem jönnek a gazemberek.

Amikor ezeket mondja, szeme gyanúsán villámlik. Ki lehet látni belőlük a gyilkos gyűlöletet.

— Tar Piroskát gyűlöl?

— Ő vitt bele mindenbe.

— Ezért haragszik rá?

— Nem, hanem leginkább azért, mert a kislányommal ezt tette.

— Mit tett a lányával?

— Belekeverte ártatlanul a lányomat a legnagyobb bajba.

Egy indiszkrét kérdést teszek fel, amelyet a bíróság tisztje is feltett:

— Maga mondta, hogy gyilkoljanak, ha nem sikerül másképp?

— Majd ha másodszor vizsgálóbíró előtt leszek, akkor megmondom az igazat.

Közben a fényképész, aki egyidőre eltűnt ismét megjelenik. Tóth Juliska nagy dühösen odafordul:

— Majd ha a lányom kiszabadul, az uccán teszi csuffá.

Tóth Juliska lehajol és nagy mérgesen tovább szörog. Hiába szólok hozzá, nem válaszol többet.

Kocsis és Bíró

Egymás mellett állanak. Levett kalappal, olyan arccal, hogy aki nem látta őket a vádlottak padján és nem tudja róluk, hogy ők a saniobi gyilkosság tettesei, el sem hiszi. Becsületes munkás embereknek nézi őket.

Kocsist szólítom meg először:

— Mit gondol, mennyit fog kapni?

— Nem tudom uram, mert én még soha nem voltam törvény előtt, sem csendőrségen.

Bíróhoz fordulok:

— Maga nem szurt?

Nem felel, csak rázza a fejét. Mintha szégyelne hazudni.

— El tudná-e követni még egyszer a gyilkosságot?

Egyszerre nyílik meg mind a kettőnek az ajka: — Soha!

A szenzációk szenzációja!

A legfinomabb minőségű

SZÖVET

**különlegességeket férfi öltönyre, télikabáttra,
női kabáttra, iskolai egyenruhákra**

hihetetlen olcsó

potom árban

a szolidaságáról és megbízhatóságáról közismert

KATZ
TESTVÉREK

posztóáruházban, Avram Iancu (Kosuth-ucca) 1.